

?Francesc Garcia Lafarga, la filosofia de l'esforç

Il·lustració: Maria Picassó.

Com que tot ve una hora que s'acaba, aquest mes de gener a l'institut Lluís de Peguera es jubila el Francesc Garcia. El coneixeu, oi? Han estat molts anys de filosofia pura com l'oli d'oliva, que l'home s'ha escarrassat a ensenyar a un món que no està gaire per olives ni encara menys per la puresa o la filosofia. I, amb tot, ell ho ha provat, amb aquell entusiasme que dona haver-se emancipat gràcies a l'estudi, des d'una família d'origen humil i titllada de roja. De fet, el seu pare, fill d'un poblet de Conca, va fer més de tretze anys de presó per la condició de socialista -la dictadura no estava pas per romanços. I bé, és a la presó on l'home va fer amistat amb el pare de la seva futura esposa, fins que el Francisco i la Maruja es van retrobar a Manresa, es van casar i a l'hospital, del carrer de l'Hospital on vivien, hi van tenir dues criatures: la Marta i el Francesc. D'aquells anys n'hi ha quedat sempre més la passió per la piscina -a un cop de roc de casa,

baixant pel carrer Cantarell- i un desig d'aprendre, cultivat als *Hermanos* de la Salle fins a 3r de BUP, i al Peguera, on farà el COU en horari nocturn. Perquè el Francesc, a més a més, s'havia de guanyar les garrofes, i amb disset anys havia entrat de grum al Banesto, col·laborant en la prosperitat familiar, ara que s'estaven en un pis nou de la Font dels Capellans. Passa els matins al banc i les tardes a la Universitat de Barcelona. Es fira un R5 llampant, fa noves coneixences i fins i tot assaja uns primers passos en la participació ciutadana, col·laborant amb Rialles i ben poc després amb Tabola. Als 24 anys enllesteix la llicenciatura en Filosofia i entoma el servei militar després de moltes pròrrogues: l'exèrcit, tan amatent, reservava sempre algunes places per a tots aquests saberuts a Lleida, al «batallón de artillería a lomos - Meseta Gardeny». Va ser, i es pot dir sense por d'equivocar-nos, un bany d'humanitat bestial: de rucs tan rucs com aquells mai més no n'ha trobats! Perquè de seguida vindrà el seu pas a l'educació. S'estrena a l'escola Camps i Fabrés, en dos cursos que també el posaran a prova i després, fetes les oposicions, accedeix a la Secundària pública. Els primers anys a Vilafranca del Penedès i de seguida catorze cursos a Esparreguera. Entremig, allò que hauria pogut quedar en una solteria daurada, la inclinació marxista li ho resoldrà amb un matrimoni als 36 anys: fruit d'uns viatges estivals a l'Amèrica Llatina que organitzaven unes ONG de molta iniciativa -ara Bolívia, ara Nicaragua...- el Francesc acabarà per conèixer la seva companya a Guatemala. Mercedes Rivera: una granadina molt arriada, establerta a Múrcia, i capaç d'aprendre valencià a Oriola en un temps rècord per tal de poder ser mestra a Catalunya. I doncs, qui negaria la forçPCapellans. El France Francesc pa de l'amor? Al capdavant el retrobem al Peguera, al genuí institut de Secundària local. Quinze cursos més batallant contra la desídia i l'autoindulgència, desconfiant de la pedagogia ensucradament holística i predicant la importància de fer colzes. Sense desanimar-se: sap pels ases de Gardeny que la ignorància és per natura tossuda! I amb tot, podríem dir que el nostre entorn és una mica millor gràcies a la tasca de tots aquells que, com ell, encara creuen que un altre món és possible.